

Žal. úřad mohl však míti na mysli, jak výše podotčeno, také předpis odstavce 3. článku 8 cit. zákona, jenž praví, že při sporech, jejichž předmětem je pouze peněžité plnění, nepřesahující částky 200 Kč, jest odvolání nepřípustno. Ale ani po této stránce není výrok o konečnosti rozhodnutí okr. úřadu v souhlasu se zákonem, neboť v daném případě nešlo o spor, jehož předmětem bylo »pouze peněžité plnění«. Předmětem sporu byla otázka, zda se člen zastupitelstva dopustil porušení své úřední povinnosti a zda proto právem mu byla uložena pokuta. Náhodná okolnost, že pokuta tato jest určena peněžitou částkou, nečiní zdaleka z tohoto sporu spor o pouhé peněžité plnění. Na takovéto případy však odst. 3. článku 8 cit. zákona zřejmě nedopadá.

Není tedy nař. rozhodnutí okr. úřadu rozhodnutím, jímž věc byla ve správním pořadu konečně vyřízena (§ 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb.), a byla by tedy stížnost, podaná přímo k nss, nepřípustná. K podání této stížnosti byl však st-l sveden tím, že dáno mu bylo žal. úřadem nesprávné poučení o opravném prostředku. Bylo proto nutno, aby st-l ne-utrpěl újmy (§ 71 odst. 2 spr. řádu), nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 cit. zákona o nss.

Č. 13.083.

Živnostenské právo: I. Na základě § 58 živn. zákona č. 259/1924 Sb. může zem. úřad naříditi, aby vymetací obvody byly zřízeny i pro kominické živnosti provozované na základě prodejného práva živnostenského; pro toto opatření jsou rozhodné jen důvody požárněpolicejní. — II. Zem. úřad, stanově vymetací obvody, není vázán vyjádřením zúč. obcí.

(Nález z 26. listopadu 1937 č. 7002/35-4.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 8012/29, 8456/30, ad II. Boh. A 8244/29.

Věc: Josefina Sch. v Levicích proti rozh. min. obch. z 21. září 1935 o vymetacím obvodě kominickém.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lčino z výměru zem. úřadu v Bratislavě z 24. září 1934, jímž úřad ten upravil na základě § 58 odst. 1 živn. zákona č. 259/1924 Sb. podle směrnic výnosu min. obch. z 24. září 1925 provozování živnosti kominické v politickém okr. levickém a zřídil tři vymetací obvody, jeden se stanovištěm v Levicích, druhý v Bátovcích a třetí v Starém Takově.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Mezi stranami není sporu o tom, že st-lka provozuje svoji živnost kominickou na základě reálného práva, totiž na základě prodejného práva živnostenského.

St-lka brojí proti nař. rozhodnutí nejprve námitkou, že toto její právo je předmětem jejího soukromého vlastnictví a jako takové nemůže býti rozhodnutím správních úřadů omezeno. Ustanovení § 58 živn. zákona z 10. října 1924 č. 259 Sb. nevztahuje se podle tvrzení stížnosti

na prodejné živnosti kominické, což prý plyne z § 252 živn. zákona, podle něhož reálné živnosti byly v platnosti zachovány; reálná povaha živnosti vylučuje jakýkoli zásah, tedy nepřipouští ani ohrazení, jež znamená omezení disposičního práva majitele reálné živnosti. Již zřízené vymetací obvody kominické nemožno na základě § 58 měniti, neboť tam není o tom zmínky. Námitka ta není důvodná.

Jak již tento soud v nálezu Boh. A 8456/1930 vyslovil, může živnostenský úřad i při živnosti kominické provozované na základě prodejného práva živnostenského za platnosti zákona č. 259/1924 Sb. změniti ohrazení vymetacích obvodů, při čemž nárok na odškodnění je vyloučen ustanovením posl. odst. § 58 živn. zákona. Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě a odkazuje ve smyslu § 30 jedn. řádu č. 191/1937 Sb. na důvody cit. nálezu. Může-li však živnostenský úřad měniti vymetací obvody při uvedených živnostech, může i naříditi, aby obvody ty byly zřízeny tam, kde dosud zřízeny nebyly. — —

Rovněž další námitka stížnosti, že obce i živnostenská společenstva se vyjádřila proti této úpravě vymetacích obvodů a úřad tuto úpravu přesto nařídil, je bezdůvodná, neboť — jak tento soud v nálezu Boh. A 8244/29 vyslovil — není živnostenský úřad vázán podanými vyjádřeními korporací těch. Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě a odkazuje podle § 30 jedn. řádu č. 191/1937 Sb. na odůvodnění cit. nálezu.

Také k další námitce, že úpravou touto jest existence st-lčina ohrožena, nemohl nss hleděti, neboť — jak dovozeno v nálezu Boh. A 8456/1930 — předpokladem pro zřízení vymetacího obvodu jest jen zřetel na požární policii a ne na existenční schopnost jednotlivých kominických mistrů; v tomto svém právu zříditi, změniti, resp. zmenšiti vymetací obvody není živnostenský úřad omezen ani ohledy na neztenčené pobírání dosavadního výtěžku majitelem prodejného práva kominického z jeho živnosti (srov. Boh. A 8012/1929). Zmíněné právo živnostenského úřadu by mohlo v konkrétním případě býti ohledy na existenční schopnost kominického mistra omezeno jen potud, pokud by důvodně mohl namítati, že byl jemu stanoven obvod tak malý, že nemůže dostáti svým povinnostem kominickým a že tudíž zřetel na zájmy policie požární vyžaduje, aby jemu byl stanoven obvod větší. Námitku takto formulovanou však stížnost nečiní.

V dalším namítá stížnost, že ničím není dokázáno, že by ohrazení vymetacích obvodů bylo potřebné z požárněpolicejních důvodů, poněvadž dosud v politickém okrese levickém žádné námitky a vady se nevyskytly, a odůvodnění nař. rozhodnutí je proto nedostatečné. Namítaná okolnost, že se nevyskytly závady z požárně-policejních důvodů, nemůže sama o sobě zvrátiti důvodnost nař. rozhodnutí, když st-lka nenamítala, že nové rozdělení kominických obvodů není způsobilé přivoditi v dosavadní organizaci kominické činnosti s hlediska zájmů požárně-policejních žádné zlepšení. Proto není vadou, když se žal. úřad s podobnou námitkou odvolání nevypořádal.

Dále stížnost namítá, že počet komínů je v nař. rozhodnutí uveden mylně; mnoho komínů je prý v okrese postaveno jen pro soulad stavební, t. j. více pro ozdobu, než pro potřebu. Tím tedy stížnost popírá úplnost skutkového podkladu nař. rozhodnutí. Předem dlužno konstatovati, že námitku takto formulovanou st-lka ve svém instančním odvolání nevznesla. Leč i kdyby se ve vývodech odvolání, kde se v rámci námítky ohrožení st-lčiny existence poukazuje pouze na to, že »čísla popisu komínů jsou jen architektským a stavitelským označením«, a dále, že »povinností komíníků není práce s komíny, nýbrž práce s fakticky kouřícími otvory«, dala spatřovati námitka nedostatečného vyšetření počtu skutečných komínů, byla tato námitka formulována jen zcela povšechně a nedostatečně. Vzhledem k tomu, že v řízení před I. stolicí byl předložen podrobný soupis všech komínů na okrese i v obcích, byla by musila st-lka správnost a úplnost tohoto soupisu napadnouti výtkami konkrétními a byla by zejména musila o svém odchýlném tvrzení nabídnouti nějaké konkrétní důkazy. To jistě učiniti mohla, když jí z její odborné praxe stav komínů na okrese musil býti dobře znám. Jestliže tak neučinila a omezila se jen na zcela povšechné kritisování zjištěného počtu skutečných komínů, byla tato námitka formulována jen zcela jestliže na tuto nedostatečnou námitku nereagoval a vzal za základ počet komínů zjištěných prvou stolicí.

Konečně stížnost uplatňuje námitku, že napadnuté rozhodnutí se neprávem odvolává na směrnice min. obchodu z 24. září 1925, které prý nevycházejíce od orgánu k tomu povolaneého a nejsouce náležitě publikovány, nemají povahy normy všeobecné závazné. Ani tato námitka není důvodná. Okolnost, že se snad žal. úřad řídil nepublikovanými směrnici ministerskými, nemůže sama o sobě zakládati ani vadnost, ani nezákonnost jeho rozhodnutí. Takováto závada by mohla nastati jen tenkrát, kdyby byl za základ svého rozhodnutí vzal takové předpisy uvedených směrnic, jež nejsou kryty platnými předpisy zákonnými. Nic takového však stížnost nenamítá.

Č. 13.084.

Policejní věci: * Se zřetelem na ustanovení min. nař. z 23. srpna 1858 č. 129 ř. z. nemůže vykonávat soudnictví v trestních věcech policejních kancelářská síla pomocná.

(Nález z 27. listopadu 1937 č. 511/35-3.)

Věc: Anna Sch. ve St. Habendorfu proti rozh. zem. úřadu v Praze z 24. listopadu 1934 o policejním přestupku.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Nálezem policejního ředitelství v Liberci z 19. srpna 1933 byla st-lka uznána vinnou přestupkem čl. 3 odst. 2 zákona ze 14. července 1927 č. 125 Sb., jehož se dopustila tím, že 18. srpna 1933